

pevnost

edice

Albert
Kudělka

Smrt & potěšení

Albert Kudělka

SMRT & POTĚŠENÍ

Albert Kudělka

**SMRT
&
POTĚŠENÍ**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Albert Kudělka, 2008

Cover © Lubomír Kupčák & Lukáš Tuma, 2008

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2008

ISBN 978-80-87027-90-5

KE KAŽDÉ HLAVĚ SE TĚLO NAJDE

Nedokážu pochopit, proč všichni šarlatáni musejí bydlet v tak zaneřáděném kutlochu pokud možno v nejhorší městský čtvrti. Madame de Pommes tedy rozhodně není žádná výjimka. Zřejmě něco jako reklama naruby. Alespoň že ten kocour nebyl černej.

Když jsem našel ve schránce letáček s nápisem *Zkušená kartářka, věštění z křišť. koule – známá z televize, rádia a z novin. Odpověď na každou otázku...* a s adresou a telefonním číslem, přece jenom mi to nedalo, abych se nezkusil zeptat na svůj osud. V poslední době mám takovej pocit, že procházím nějakou životní krizí, nebo jak tomu říkají ty fousatý a brejlatý psychologové v televizních pořadech pro vzdělávání středních vrstev.

„Někdo se vás pokusí zabít.“ No to je mi novina. Nedávno mi jeden místní frajer vyrazil přední zub. Nebýt zubařky, jejíž

jméno jsem si pro jistotu nezapamatoval, vypadal bych teď jako Shane McGowan, co si musel nechat bifteky mixovat. Nádhera jedna! Tajemná jako hrad v Kocourkově, nebo jak se to tady říká.

Cestou od madame jsem měl hlavu plnou neveselých myšlenek. Předpověděla mi spoustu věcí, o kterých bych radši neslyšel. Baba! Sice se trochu sekla, ale jinak jí všechno vyšlo obdivuhodně přesně – tedy kromě začátku a konce.

Co mě ale překvapilo ještě o trochu víc, bylo to, že jsem u ní na stole zahlídl vizitku se jménem, který mi bylo víc než povědomý. Jako každý správný a dobrý pověstí dbalý detektiv jsem se za dlouhých zimních večerů učil číst písmo vzhůru nohama, člověk nikdy neví, kdy se mu to bude hodit. Ten Eugen Prochazka u ní musel popíjet kafe chvíli přede mnou a ona ve stařecký skleróze nechala jeho vizitku ležet před sebou. Procházeků je sice plná Praha, ale Eugenů tady moc neběhá. Vzpomněl jsem si okamžitě na včerejší rozhovor se šéfem.

„Normane, něco bych pro tebe měl. Za peníze. Není to nic komplikovaného, chci jenom, abys někomu s něčím trochu pomohl. Nedávno přijel ze Států... syn mojí bejvalý... ehm... přítelkyně. Chtěla, abych mu tady sehnal práci, ale pro takovýho pablba..., Pabl je total idiot, rozumíš?“

„Jo.“

„No prostě potřebuju, aby ses s ním na chvíli sešel, trochu s ním poklábosil a zjistil, jestli by se nám mohl k něčemu hodit do firmy.“

„O. K. Má telefon?“

„Mobil. Číslo jsem nedostal. Má podnájem na Štrosmajeráku.“

„Kde?“

„Strossmayer Square.“

Jsem už sice v Praze pár let, ale určitý nuance češtiny jsou mi pořád cizí. Občas potřebuju drcnout... totiž trknout.

„A kde přesně?“

„Víš, kde je hospoda U Divadla?“

„Jo.“

„Tak o vchod vedle. Je to na rohu, nemůžeš se seknout. A skoč za ním co nejdřív, jeho matka čeká na nějakou zprávu.“ Občas mám trochu pocit, že ze mě šéf dělá něco jako portýra v hotelu nebo liftboye. V tomhle případě mám obsluhovat výtah k pracovnímu nasazení nějakýho mladýho flákače. Pomalu začínám litovat, že jsem se kdysi na ten inzerát v Prague Postu přihlásil. Ale co by člověk pro pár dolarů neudělal...

* * *

U Divadla žádnýho Prochazku neznali. Tak jsem šel nahoru. Hm. Dveře, na nichž se skvěla mosazná jmenovka s vyrytým Eugen Prochazka, B. A., byly na konec dvacátého století a středoevropský prostor poněkud podivně vyzdobený. Eugen je nejspíš pošuk nebo přinejmenším excentrik, když si na dveře přitloukl netopejra. A za co mu dali titul, nevím, protože chudák netopejra visel opačně – hlavou nahoru. Zvonek se minul účinkem, stejně jako klepadlo, tak jsem si dovolil vstoupit bez pozvání. Ostatně nebylo zamčeno.

Okamžitě mi bylo jasné, že Eugen už se naším novým kolegou asi nestane. Z klaviatury koncertního křídla, které zabíralo skoro třetinu obývacího, na mě vyděšenýma očima zírala mužská hlava. Krev, která stekla po bílých klávesách, zasychala v nevelké kaluži na podlaze. Tělo jsem ovšem nikde neviděl. Nebyla tam prostě ani noha. Tedy kromě malé figurky jak z filmů Eda Wooda, ležící na koberci nedaleko klavíru.

Nedalo mi to, abych se na ni nepodíval zblízka. Látková figurka v podobě primitivní lidské postavy vycpaná slámou, která trčela z otvoru, kde původně asi byla hlava, teď utržená. No to mě podrž, tak náš milej Eugen tady přece jen má nějaký náhradní tělo, ale pochybuju, že by mu pasovalo k hlavě, i když v ní možná má taky místo mozku slámu. Divná země, divný lidi...

Letmo jsem prošel byt, klasickej kutloch kluka, kterej žije sám a má umělecký sklony. V takovým bordelu se dá dost těžko najít něco zvláštního. Pro všechny případy jsem si vzal jeho, tedy s největší pravděpodobností jeho, notes, z kterýho se vysypala hromada vizitek, papírků s telefonními čísly, lístků do kina a kdoví čeho ještě. Sesbíral jsem je a nacpal do kapes. Nechtělo se mi volat policajty – první a základní pravidlo naší práce. Otřel jsem kliku (babička měla pravdu, člověk je na tom mizerně, když musí někde blejskat kliky) a vypadl. Jistota je jistota. Radši jsem se o tom hned zmínil bosíkovi.

„Sorry, Jacku, můžu na chvilku? Prochazka je mrtvej.“

„Proboha, co ti udělal?“ Šéf asi nepochopil, že si nedělám legraci.

„Nic, ale někoho musel hrozně naštvat, páč mu uříznul hlavu.“ Nechápej pohled, pokleslá čelist.

„Měl Prochazka zelený oči, křivej nos, buclatý tvářičky a krátkej sestřih... na tři milimetry?“

„Jo.“

„Tak to byla jeho hlava, co ležela na klavíru.“

„Hlásils to?“

„Ne. Jsem snad cvok?“

„A doprdele.“

Rozhovor se šéfem jsem měl zdárně za sebou. Nesnáším jeho kancelář. Nesnáším jeho levnou whisky. Fuj. Kdyby

mi aspoň někdy nalil skotskou... JUDr. Jan Koníček, v týchle zemi si lidi hrozně potrpí na tituly, během naší první schůzky někdy před pěti lety vůbec nevypadal jako skrblík, co se z něj nakonec vyklubal. Na druhou stranu, nechtěl bych být teď v jeho kůži. Už ho vidím, jak svý bejvalý milence vypráví, jak jeho zaměstnanec našel syna ve dvou kusech.

* * *

Zvuk, jako když někomu vypadnou z kapsy klíče. Jen takové malé cinknutí. Prašný vír uprostřed ulice náhle klesl k zemi a k okraji domovní zdi se kutálí kovový kroužek. Drobná stříbrná náušnice. Přesto, že je pod mrakem a slunce nesvítí, po zdi přeběhl stín. Vzduch se zachvěl jako v horku. Nový poryv větru s sebou přináší ozvěnu bučení dobytka, hodně vzdálenou, jakoby filtrovanou silnou zdí. Zoufalství bezmoci tvorů, odsouzených k smrti a konzumaci.

Neprší a pár dní už nepršelo, a po zdi cosi stéká. Když se pramínek dotkne dlažby, od místa ve spáře popraskané omítky, odkud vytéká, začne rychle vysychat. Krev, hustá a světlá, jako z tepny. Přerývaný, těžký dech, závan pachu syrového masa.

Je nasycen. Alespoň na nějakou dobu. Než dostane další... potravu.

* * *

Cestou od šéfa mi vrtalo hlavou, co vlastně ten Prochazka chtěl u Madame de Pommés a co mu ona řekla. Taky k ní chodil na rady? Vypravil jsem se zpátky za tou ježibabou. Zvonil jsem marně. S hlavou plnou pochmurnejch myšlenek jsem se loudal k východu z baráku. Málem jsem vrazil do

černovlásky v zelených šatech. Přepadl mě neodbytnej pocit, že se mi pošklebuje.

„Šijete... tady?“

„Ne. Proč?“

„Hledám Madame de Pommés.“

„Ale ona není švadlena!“

Nejspíš moc rozumu nepobrala, ale spát by se s ní dalo. A víc než dobře!

„A nešla byste pro večeři?“ vyhrknul jsem.

„To tedy ne, ale na večeři bych šla. Stejně jsem se zrovna šla někam najíst a s váma, jak vidím, je docela sranda. Odkud jste?“

Christ, ten jazyk! Opravdu je na mně tolik poznat, že jsem se narodil na farmě uprostřed kukuřičných polí v emigrantský rodině? No nic, třeba se od té holky něco dozvím, ono takový nepřímý vyšetřování má něco do sebe, zvláště když ho provádím s tak pěknou ženskou, jako je tahle. Můj detektivní instinkt mě nezklamal. Kdyby něco, dám tuhle večeři do nákladů, šéf nemusí vědět, že šlo o chtíč, a ne o získávání informací. Kdyby se to náhodou domáknul, určitě by mě obvinil z rozkrádání firemního majetku. Roky odsloužený u hospodářský kriminálky se mu nejspíš zažraly pod kůži.

Šli jsme do hospody Na Mělníce, co se jí příhodně říká U Zabitého. Několikrát jsem se snažil zavést řeč na madame (no dobře, přece jenom mě platěj za práci, a ne za balení holek), ale Martina toho o ní zřejmě moc nevěděla... nebo nechtěla říct. Anglicky rozhodně mluvila hůř než já česky.

„Moc chutný,“ poznamenal jsem ve snaze zachránit vážnoucí rozhovor.

„Moc česneku,“ ušklíbla se.

„Proč se ti nevábí česnek?“

„Smrdím ještě druhý den,“ odsekla. „Promiň,“ řekla a usmála se. Zamířila k výčepnímu pultu. Předpokládal jsem, že za ním je ona místnost určená pro dámy.

Dopil jsem pivo. Martina nikde. Objednal jsem si další. Přece toho tolik nevybila. Zeptal jsem se číšníka, jestli neviděl holku v zelenejch šatech. Jistě že jo! Před půlhodinou jí volal taxíka! V duchu jsem dobře dvě minuty klel. Mávl jsem na obsluhu. Aspoň že za sebe zaplatila, když už mi nedaruje... „Double whisky. Nou let.“

„Co?“

„Dvojí whisky!“

Tady jsou snad samí pitomci. Těch whisky si pamatuju sedm... další jsem radši nepočítal. Tak o týhle si taky můžu nechat zdát. Mám prostě smůlu.

Další, co si pamatuju, byla strašná rána. Měl jsem pocit, že se zvedl chodník a prudce mě udeřil do obličeje. V drsných amerických detektivkách většinou, tak někde na straně pět, maximálně ale sedm, detektiva někdo přepadne a pořádně mu zvalčuje ksicht, ale soukromý vočko se nenechá jen tak zastrašit a pátrá dál. Když má štěstí a autor je na něj hodnej, na konci knížky má možnost zbušit buď přímo toho, co mu to udělal, nebo aspoň někoho jinýho.

O nic tak zásadního se nejednalo. Nikdo mě nepřepad, prostě jsem jenom upadl na ulici, protože mě zradily nohy, i když jsem je vydatně posiloval whisky, kterou, jak známo, doporučuje deset z devíti lékařů při léčbě poruch pohybového ústrojí. Ztratil jsem prostě rovnováhu, nic víc a nic míň. No a co, i detektiv se může válet v noci po chodníku nalitej, když se mu zachce a když má k tomu důvod. A já teda rozhodně důvod měl.

Netuším, jak jsem se dostal domů. Probudil jsem se ve své posteli. Sám. Zdálo se mi, že Prochazka hraje na klavír

valčík *Na krásném modrém Dunaji* a Martina, pro změnu v rudých šatech, průhledných a s pořádným dekoltem, tančí s kosou. Tam tam ta tam. Najednou se ušklíbla, řekla: „Promiň,“ a usekla mu tou kosou hlavu. Prochazkova hlava na klavíru hrála dál a Martina dál tančila a pobrukovala si do rytmu. Tam tam ta tam. Byl na ni docela hezký pohled. Zrovna když jsem se chtěl začít divit, co tam vlastně dělá, rozdrnčel se telefon.

S hrůzou jsem zjistil, že už je devět. Brrr. Češi mají hloupý zvyk chodit do práce v noci... na osmou. Za celou dobu, co pro něj makám, jsem nedokázal šéfa přesvědčit, že v tak nekřesťanskou hodinu se prostě dělat nedá. Samozřejmě, ten chlap už měl přečtený noviny. Zavolal jsem si taxík. Z bezpečnostních důvodů jsem nesnídal.

Zkusil jsem se usmát na Janičku. Vykouznil jsem na tváři jenom škleb. Janička, jediná inteligentní bytost ve městě, pochopila a nalila mi kafe. „Chceš aspirin?“

„Snad ani ne.“

Šéf rozhodně neměl náladu na vtípky. Podal mi Prague Post. Vražda učitele angličtiny (hele, kolega, nebo alespoň bejvalej) a studenta konzervatoře (ten klavír!) Eugena Prochazky okupovala titulní stranu. Naštěstí bez fotky. Následovala srdceryvná výpověď jeho spolužáka ze střední školy, nějakýho Honzáka. Holt máme okurkovou sezonu. Hodí se všechno.

Takže už je to venku. Horečně jsem přemýšlel, jestli jsem se v bytě toho trouby ještě něčeho nedotkl. Ne... v pořádku. Tedy pokud mi paměť slouží. Ozval se zlověstný zvuk. Jack odšrouboval Printer's. Christ, už nikdy nebudu pít! Teda ne takový slivky. Protentokrát jsem však musel udělat výjimku... a kupodivu se mi ulevilo. Jacka jsem moc nevnímал, ale

hlavou mi vířily nejrůznější myšlenky... věštba, figurka, klavír, netopýr, Martina. Martina. Proč jen já mám takovou smůlu na ženský! Navíc policajti už našli tělo... a pak teprve hlavu. Tělo spokojeně hnilo v křoví na břehu řeky kousek od Holešovický tržnice a nebýt bezdomovců, tak by se to hledání asi ještě o nějaký ten čas protáhlo.

Ta figurka mi ale pořád nešla z hlavy. Vúdú tady přece není až tak rozšířená záležitost. To frčí o pár tisíc kilometrů na západ a pár set na jih. Rozhodně jsem nebyl nejčerstvější, tak jsem si pro jistotu nechal od Jacka vyplatit zálohu a vydal se do Three Taps, knihkupectví s cizojazyčnou literaturou a kavárny pod jednou střechou a ve třech místnostech, nepočítaje ilegální hernu ve sklepě, kam si občas chodím hodit poker. Společenské obleky, předepsané v kasinu mě nikdy moc nebavily a co má v tomhle městě ubohej Amík dělat, když touží po troše hazardu.

Uvelebil jsem se v ratanovém křesílku u stolku u okna a objednal si džus, kávu, toast a Prague Post. Džus kolem pomerančů jenom prošel, káva byla moc silná, toast připálený a noviny očividně už nejméně jednou čtené, ale nestěžoval jsem si. Majitel Three Taps Frank Steiner, jinak neškodný, nepřliš bystrý majitel krachujícího nakladatelství někde v Linci, který si myslí, že se zbytkem peněz udělá díru do světa aspoň v Praze, se očividně snažil nahradit zbloudilým cizincům rajský domov, a to včetně cen. Slečna, která mě obsluhovala, byla sice překrásná, ale původem Francouzka, takže s ní byla dohoda jako s kozou. Bloudil jsem pohledem po místnosti přečpané cetkami, plechovými tabulemi, soškami a knihami. V duchu jsem si maloval noc s ..., když jsem ji uviděl. Opírala se o barpult, nožku přes nožku, a četla noviny. Odsunul jsem židli a vydal se k ní. Nemusel jsem ostatně jít daleko.

„Hi, jak se máš?“

Překvapeně na mě vykulila oči. Poznala mě. Ani se nezačervenala, mrcha. „Fajn.“ Konec konverzace. Nehodlal jsem to však tak rychle vzdát.

„Pospícháš?“

„Ne, mám času dost.“

„Můžu tě pozvat na snídani?“

„Fajn.“

Otočila se ke mně zády, noviny odložila na pult, přehodila si kabelku přes rameno a suverénně zamířila k mému stolku. Uvelebila se a vyčkávat mě pozorovala. Mávl jsem na obsluhu.

„Dáš si?“

„Kávu, sodovku a koblihu.“

Slečna odhopkala. Martina se poťouchle usmívala. Spolkl jsem celkem logickou otázku, kam včera tak rychle zmizela, stejně by mi určitě řekla něco, na co bych se musel tvářit, že tomu věřím. Sáhla po mých novinách a nenuceně jimi začala listovat. Nakonec se, to už jí přišla káva s koblihou, vrátila k titulní stránce. „Čet's to?“

„Jo. Znáš ho?“

„Ani ne. Chudák.“

„Pabl.“ Blýskl jsem se novým slovem, které mě včera naučil šéf. Její odpověď mi nepřestávala vrtat hlavou. Ani ne. Tak jo, nebo ne?

„A tys ho znal?“ zeptala se a zakousla se do koblihy. Na nose jí ulpěl cukrový prášek. Očividně ji to ani v nejmenším neznervózňovalo.

„Ze školy... totiž z univerzity,“ opravil jsem se. Proč bych jí taky měl vykládat, že jsem měl tu čest s jeho hlavou poprvé až včera, a nebýt Jackova přání zaměstnat ho u nás, tak bych o něm nejspíš dneska poprvé četl v novinách. „Nějak

jsme si nehačli,“ zkusil jsem další frázi. Z jejího výrazu jsem usoudil, že jsem se zase netrefil.

„Hmm.“ Způsobně si utřela pusy ubrouskem. Usoudil jsem, že je to nejspíš intelektuálka. Nerad bych se pouštěl na tenký led, proto jsem vyloučil konverzaci o poezii. Rozhodl jsem se, že je na čase začít oslňovat znalostí cizích jazyků a... klasických románů. Alespoň ve Státech Dostojevskij nebo Turgeněv zabrali vždycky.

„Stejně morbidní jako Dostojevskij,“ nadhodil jsem.

Ušklíbla se. „Fuj, povinná četba.“

Pomyslel jsem si, že v Čechách se s ruskou klasikou daleko nedostanu, když se objevil zakrslý připlešlý mužík páchnoucí na dálku parfémem jménem Peníze a Tučné konto (já ovšem vím, že zdání může klamat). Frank Steiner. Martina vyloudila na tváři roztomilý úsměv, který mně nevynesla snídaně ani večere, a zašveholila něco v tom smyslu, že je za chvíli u něj. Povzdechl jsem si. Nic proti Steinerovi nemám, ale chlap, který má ksicht jako gumovou masku, co prodávají v centru Prahy na ulici, a ještě mě bere na hůl ve svý herně i jinak (víc vám nepovím, nikomu do toho nic není), si těžko získá moje sympatie, když působí takhle sugestivně na ženu mého srdce. Ještě bych si mohl myslet, že spolu mají nějaký nekalý kšefty.

„Promiň,“ ušklíbla se. Hrkla do sebe zbytek kávy a odplula. Napadlo mě, jestli by byla schopná vraždy. Snažil jsem se představit si ji s rukama od krve. Nešlo to. Radši bych ji viděl jinak. Chtěl jsem zaplatit, ale slečna se jen přihlouple usmívala a dokola opakovala: „Naučce'dniku. Naučce'dniku.“ Tak jsem vyšel do lomozu a smogu velkoměsta.

Prochazka určitě musel mít v Praze nějaké kamarády. Kdo by je tak mohl znát?

Usadil jsem se v baru U Tulipánu, objednal si pivo a začal s revizí papírků z Prochazkova bytu. Nic zajímavýho, jak už jsem si stačil všimnout. Zamračeně jsem třídil lístky na zajímavé, zbytečné, úplně zbytečné a nepoužitelné. Jediné, co mi přišlo alespoň trochu k něčemu, byla vstupenka do divadla Disk, respektive dvě, na jejichž zadní straně jsem objevil telefonní číslo. Jméno scházelo. Bylo bez volačky a vypadalo jako pražské. Mávl jsem na servírku, které bylo očividně přes padesát, ale co do líčení a oblékání ustrnula ve dvaceti. Věčné mladice člověk najde všude na zeměkouli. Mají tu výhodu, že si jeden nemusí lámat hlavu s tím, co na ně platí.

„Máte tu foun?“ odvážil jsem se zeptat poté, co jsem jí pochválil účes, nohy a kratičké šaty pod firemní zástěrkou.

„Co?“

„Foun. Potřebuju volat.“

„Támhle. Za búra. A jen po Praze.“

Z velikosti otvoru na starožitně vyhlížející, značně upatlané skříňce jsem usoudil, že se do ní hází pětikoruny. Desetikoruna se tam nevešla a dvoukoruna propadla.

„Honzák, prosím.“

„Applegate. Prague Post. Rád bych s vámi udělal interview.“

„Fajn. A o čem jako? Potíže v Disku? Další premiéry? Cizojazyčný představení?“

Takovou kliku už jsem dlouho neměl. Ale Štěstí už nejspíš hodně (a dlouho) bolely nohy.

„Udělal bych si pár fotek.“

„Fajn.“

„Kde se sejdeme?“

„Co třeba u mě?“

„A kde je u vás?“

„Vinohradská 84, čtvrtý patro.“

„Dneska ve dvě?“

„Platí.“

Ukázalo se, že Honzák je věčný student herectví a zneuznaný filozof v jedné osobě. Staré byty na Vinohradech jsou zvláštní. Původní pokojík pro služebnou má zvláštní vchod z chodby, plus cosi jako sociální zařízení, a s vlastním, většinou čtyřpokojovým bytem je spojený jen jedinými dveřmi do chodby, které se dají docela dobře zabarikádovat. Ideální bydlení pro vzpurného syna, který má rád mamčinu koláče, ale rady už návdavkem nechce.

Čest mi velela, abych po úvodních zdvořilostech přiznal barvu. Pro jistotu jsem několikrát zopakoval, že nejsem fízl, nejsem fízl a nejsem fízl.

„Platí mě jeho máti,“ lhal jsem a podával mu vizitku. „Má podezření na mafii,“ vymýšlel jsem si dál ve snaze přilákat jeho pozornost.

„Co tě zajímá?“

„Všechno. Začni pro začátek.“

„Vsadím se, že budeš chtít vědět takový ty věci, na který se ptají blbí detektivové v blbých amerických filmech. Je pravda, že Prochazka byl opravdu v poslední době trochu mimo, jako že se choval dost divně. Někdy před týdnem mi najednou začal vyprávět, že šel k nějaké věštkyni nebo co to bylo, a ta prý mu řekla, že ho někdo brzy zabije. Sice se tomu smál, ale moc vesele to teda neznělo.“

„Neřek' náhodou jméno?“

„Jaký jméno?“

„Od té věštkyně.“

„To teda neřekl. Zas až tak Eugen sdílný nebyl. Víš, přebral jsem mu ženskou, takže...“

„Kdys ho viděl naposledy?“

„V pondělí večer, měli jsme s kamarádama sraz v Montmartru, tak tam přišel, ale dlouho nezůstal. Asi kolem devátý se zvednul a odešel.“

„Kam jde řekl?“

„To teda neřekl, vůbec toho tenkrát moc nenamluvil. Hele, nechceš lístek do divadla? Hrajeme příští tejden s kámošema v Disku *Lakomce*.“

„Dík.“ Třeba na tu čúzu namyšlenou bude platit aspoň divadlo. Musím jí přece dokázat, že jsem kulturní člověk.

Dal mi dva lístky do pátý řady. Stejně jako na těch Prochazkovejch na nich bylo razítko HOST.

Zalezl jsem do metra a přemýšlel o tom, co vlastně vím. Musel jsem si utřídit myšlenky a k tomu se nejlíp hodí ztrátový časy v městský hromadný, zvlášť když má člověk kliku a přesouvá se mimo špičku.

Takže Prochazka byl někdy před týdnem u věštkyňe a ta mu předpověděla smrt rukou vraha. Jackovy brejle! Už je tu ta šarlatánka zas. Prochazka měl podle ní bejt zavražděnej – a trefa do černýho. Buď je to zatraceně dobrá jasnovidka, nebo je za tím něco jinýho. Trochu se na tu babu ještě jednou podívám.

Špinavé schody jako minule, zatuchlá domovní chodba jako minule, jenom jedna malá změna – místo starý čarodějnice mi otevřela Martina. Šklebí se jako ta kočka z *Alenky v říši divů*, a je přitom krásná jak ďábel, teda pokud má ďábel tak nádhernou figuru jako tahle ženská.

„Jdeš za tetou?“

„Kdo teta?“ Jestli jsem na něco hrdej, tak je to schopnost klást jasně, úderné otázky v pravý čas.

„Madame de Pommes. Copak ty ji neznáš? Neříkej, že jdeš za mnou.“

„Ne, jdu po ní, opravdu. Můžu dál?“

„Samozřejmě.“

Astronauti prý maj nárok nejvyš na čtyři sekundy šoku, jen na dobu, po kterou krizovou situaci zvládnou různý automaty, pak už musej bejt zase ready. Jestli se to týká taky soukromejch voček, nevím, ale troufám si říct, že bejt ve vesmíru, tak už jsem dávno studenej. Martina a neteř věštkyně? Jesus, co mě ještě potká?

„Pojďte dál, Mr. Applegate, mohu vám nějak pomoci?“ Ať je tahle šarlatánka jaká chce, jednu věc na ní dokážu ocenit – je jediná, která se mnou mluví anglicky, a navíc s tím správným přízvukem jako u nás v Iowě.

„Nezlobte se, madam, že vás obtěžuji, ale měl bych na vás několik otázek, jestli dovolíte.“

„Ale samozřejmě, jen se ptejte. Nebyl jste snad spokojen s úrovní mých služeb?“ Že by se mi to jen zdálo, nebo opravdu v jejím hlase zazněla pobavená ironie? Martina zatím odběhla, prý udělat kávu. Z kuchyně ke mně dolehlo cinkání telefonu.

„Přicházím ve věci pana Eugena Prochazky. Pravděpodobně jste už slyšela, že je mrtev?“

„Ano, samozřejmě, něco takového se roznese, zvlášť když se taková věc stane v blízkém okolí. Vy ten případ vyšetřujete?“

„Dá se to tak říct. Patřil Mr. Prochazka k vašim zákazníkům?“

„Ale, Mr. Applegate, víte přece dobře, že diskrétnost je jednou z hlavních a základních ctností všech pracovníků v našem oboru. Představte si, že bych s někým od policie hovořila třeba o vašich soukromých záležitostech. To by se vám líbilo?“

„Ne, jistěže ne. Promiňte, to byla netaktní otázka. Zabýváte se kromě věštění také vúdú, madam?“ A hele, v těch jejích pichlavých očích to nějak zablesklo.

„Máte na mysli krvavé obřady se slepicemi a takové věci?“

„Spíš mám na mysli voskové figurky lidí, kteří mají být magicky na dálku zlikvidováni.“

„Takové věci se tady v Čechách přece vůbec nedělají, vypadám snad jako nějaká zaostalá domorodka odněkud z Haiti? Obávám se, Mr. Applegate, že se příliš díváte na horory. A jak to vlastně souvisí s Mr. Prochazkou?“

„Když dovolíte, madam, diskrétnost patří také k profesi soukromého detektiva, podobně jako k té vaší.“ To víš, budu ti vykládat, že seš mi podezřelá.

„Co se týká těch voskových figurek, říká se jim volt a není to jenom záležitost oblasti Karibiku. Objevují se vlastně všude, kde přetrvávají původní šamanské tradice. Podívejte, tady tu jsem si třeba přivezla z Jižní Afriky.“

„Ale to přece není vosk?“

„Ne, je to sláma spleaná hlinou.“ Pěknej hnus. Někdo sbírá známky, jinej zase všelijaký etnický nesmysly. Když se na to tak koukám, nepůsobí to moc hroživě, a hlavně to vypadá úplně jinak než to, co jsem viděl v Prochazkově bytě. Co teď?

Najednou jsem si uvědomil, že vedle mě stojí Martina a v každé ruce drží šálek kafe. Stále se nemůžu zbavit dojmu, že si mě prohlíží stejně ironicky jako její povedená tetička.

„Dáš si?“ podává mi kouřící šálek.

„Ne, dík, už musím jít. Madam, dovolíte ještě jednu otázku? Jakou mají vaše věštby úspěšnost? Předpokládám, že se dál zajímáte o osud svých klientů?“

„Máte pravdu, Mr. Applegate. Vždycky se ujistím, jestli